

7

ถูกเลือกเป็นเจ้าสาว

โสมส่องแสงทอแดงเปลี่ยนสี	สาดลงบนที่ประตูสลัก
แลอาบผู้ซึ่งตรองตริกนิกหนัก	จึงยากยิ่งนักจักขับตานอน
ไขมีเรื่องแค้นเคืองกัน	ไยจันทร์พ่องเพ็ญสลอน
ยามต้องจำพรากร้างรอน	อวรณ์ไม่ได้พร้อมหน้า
มนุษย์สุขทุกข์ระคน	เวียนวนพานพบเลิกรา
จันทร์สุกสกาเวเด่นฟ้า	ก็มีเวลาแหงนงั่ว
โลกนี้ยากนักสมบูรณ์	เพียงชีพยังไม่สูญไปเปล่า
มาตรแมนคนห่างทางยาว	ยังอาจชมเดือนพราวดวงเดียวกัน

(ต้นลำนำสำเนียงน้ำ โดย ชูช้อ)*

คืนฤดูร้อนอันเงียบสงบวังเวงชวนให้ผู้คนรู้สึกร่วงงุน สายลมอ่อนๆ

* ชูช้อ (ค.ศ. 1037-1101) นักศิลปศาสตร์ และกวีผู้มีชื่อเสียงแห่งราชวงศ์ซ่ง

พัดโชยมาเป็นระยะ บนท้องฟ้าที่มีดมิตลอยเด่นด้วยจันทร์เพ็ญเต็มดวง
ส่องแสงสุกสกาวลงมาดูจ่ม่านสีเงิน กลิ่นดอกอวี้กลิ่นหอมระรวยลอยพลิว
มาตามสายลม มวลหมู่บุปผาทั้งดอกโบตันและดอกไผ่ต่างแย่งกันเบ่งบาน
รับแสงจันทร์อา

สุดระเบียงทางโค้งอันคดเคี้ยวเป็นศาลาว่านขุนที่แกะสลักวดลาย
ชายคาหน้าต่างอย่างงดงาม ผิวน้ำในทะเลสาบเบื้องล่างทอประกายสีเงิน
ยวระยิบระยับขยับตามระลอกคลื่น ทิวทัศน์อันงดงามตระการตา กอปร
กับเสียงน้ำไหลกระเพื่อมดังซ่าๆ อยู่เบาๆ ชับกลุ่มมิให้ผู้คนรู้สึกหลงไหล
เคลิบเคลิ้มยิ่งนัก

บรรยากาศเช่นนี้สมควรเป็นคืนอันสุขสงบไร้สิ่งรบกวนใจมิใช่หรือ
"พี่ใหญ่ ท่านอย่าทำเช่นนั้น"

"ปล่อยมือ อย่ามาดั่งรังข้า"

ในพุ่มไม้เตี้ยๆ ข้างทะเลสาบปรากฏร่างชายหนุ่มผู้หนึ่งค่อยๆ ขึ้น
กายลุกขึ้นมา ในปากยังมีใบตังกกที่เคี้ยวเล่นคาอยู่ เขาเบือนหน้าไปทาง
ต้นเสียงด้วยสีหน้าไม่พอใจ อยากจะเห็นหน้าตัวการทำลายความสงบสุขซึ่ง
เขากำลังดื่มด่ำอยู่ว่าเป็นใคร

ภายใต้แสงจันทร์สุกสกาว สาวน้อยในชุดเสื้อติดกระโปรงตัวยาวของ
ชาวแมนจูสามนางกำลังย้อยจุดจุดลากกันอยู่ที่ข้างทะเลสาบ

"พี่ใหญ่ รีบกลับกันเถิด หากมีคนพบเห็นว่าพวกเราบุกรุกเข้ามาที่
นี่จะต้องแย่งแน่เลย"

สาวน้อยรูปร่างออร่าอันอ่อนคนทางชาวฮ้อร้องขึ้นเบาๆ

"ระวังตัวเสียหน่อยก็ใช้ได้แล้ว"

สาวน้อยที่อยู่ตรงกลางหน้าตาสวยสะคราญ รูปร่างสูงระหง กล่าวพลางกระซอกมือออกจากการถูกรั้งของอีกฝ่าย โฉมสะคราญรูปร่างอวบอัดทางด้านซ้ายจึงกล่าวด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

"ที่แท้พี่จะทำอะไร หากคิดจะรันทาที่ตายก็อย่าได้ดูดลากพวกเราลงน้ำไปด้วยเลย"

"หากไม่ล้างคราบโคลนพวกนี้ออก ต่อให้ต้องตายข้าก็ไม่ยอมกลับไปเด็ดขาด!"

สาวร่างสูงระหงตอกกลับเสียงเกรี้ยวกราดพลางก้าวฉับ ๆ มุ่งหน้าไปยังริมทะเลสาบ

"ชู้ว...เบาเสียงหน่อยพี่ใหญ่ ขอร้องท่านเบาเสียงหน่อย"

สาวน้อยร่างอวบรริบซอຍเท้าติดตามไป

"นี่ต้องเรียกว่ากรรมสนอง" สาวน้อยร่างอวบอัดกล่าวอย่างสะใจ "อยู่ดีไม่ว่าดีไปต่อปากต่อคำกับพวกนางทำไม สมน้ำหน้าแล้วที่ถูกปาโคลนจนเลอะเทอะเประอะเปื้อนไปทั้งตัวเช่นนี้"

"เจ้าอย่าได้ยินดีในความโชคร้ายของผู้อื่น ไม่แน่ว่าพรุ่งนี้อาจถึงรอบของเจ้าก็ได้"

สาวร่างสูงระหงเดินลูถึงริมทะเลสาบ นางก้มหน้าลงมองคราบเประอะเปื้อนบนร่าง

"โค่วเออร์! เจ้ายื่นเชือกข้าอยู่ทำไม! ยังไม่รีบตักน้ำมาช่วยข้าเช็ดล้างคราบโคลนพวกนี้ออกไปอีก!" นางชี้หน้าตวาดใส่อย่างมีอารมณ์

"อืม ทราบแล้วพี่ใหญ่"

สาวน้อยร่างอวบรริบได้ขึ้นไปบนก้อนหินใหญ่ริมทะเลสาบ ชะโงกตัว

ลงใช้ผ้าเช็ดหน้าในมือจุ่มลงไปใต้น้ำจนชุ่ม จากนั้นจึงนำมาเช็ดคราบโคลนบนเสื้อผ้าของหญิงสาวร่างสูงผู้นั้น

สาวร่างอวบอืดค่อยๆ เดินยกย้ายสายสะโพกมาที่เบื้องหน้า กล่าวว่
"ไม่มีประโยชน์หรอก มีแต่ทำให้ยิ่งเลอะเทอะไปใหญ่เท่านั้น"

สาวร่างสูงระหงงเขยหน้าขยับ ขณะจะแผดเสียงด่าด้วยโทสะ โควเออร์
พลันเตือนสติเสียงเบา

"พี่ใหญ่ ท่านอย่าได้มีโทสะ เอาอย่างนี้ดีหรือไม่ พวกเราแลกเปลี่ยน
เสื้อผ้ากัน แม้ว่าชุดของข้าจะไม่สวยงามเท่าของท่าน แต่ก็สะอาดหมดจด"

นางเอ่ยปากเสนอน่าใจ สาวร่างสูงระหงงขมวดคิ้วไตร่ตรองอยู่
พักหนึ่ง จากนั้นก้มหน้ามองคราบสกปรกที่ล้างไม่ออกบนชุดของตน

"เช่นนั้นก็ดี เจ้ารีบถอดออกมาเร็ว"

โควเออร์เหลียวซ้ายแลขวา จากนั้นจึงเดินไปหลบอยู่หลังต้นไม้อายุ
ร้อยปีซึ่งบังเอิญอยู่ใกล้กับบริเวณที่ชายหนุ่มซ่อนตัวอยู่

ชายหนุ่มรีบหุดกายซ่อนตัวลึกเข้าไปอีกอย่างไม่รู้ตัว หากจะอธิบาย
ให้นำฟังสักเล็กน้อยเป็นเพราะเขาไม่ต้องการทำให้สาวน้อยทั้งสามตกใจกลัว
แต่เหตุผลที่แท้จริงนั้นเขากลับได้แต่เก็บซ่อนลึกอยู่ในใจ

ภายใต้แสงจันทร์กระจ่าง วงหน้ารูปไข่วงหนึ่งแม้ไม่อาจนับว่าสวย
สะคราญถึงขั้นบาดตาบาดใจ แต่ก็งดงามหมดจดกระจ่มกระจิมค่อยๆ เค้น
ชัดขึ้นต่อสายตาเขา

คิ้ววาดโค้งดุจคันศรประดับอยู่เหนือดวงตาหงส์เรียวยาวม นัยน์ตา
ดำขลับสุกใสประดุจสายน้ำในฤดูใบไม้ร่วง จมูกโด่งเล็กๆ น่ารัก ริมฝีปาก
กระจ่มกระจิมแดงระเรื่อ ข่างเหมาะเจาะกับเรือนร่างออรชรเน่งน้อยของ

เจ้าของ ลักยิ้มที่ระดับอยู่บนแก้มก็เหมาะสมกับลักษณะท่าทางชื่อ ๆ ไร้
เดียงสา เห็นแล้วชวนให้จิตใจผู้คนหัวเราะยิ่งนัก

โควเออร์ไม่รู้ตัวสักนิดว่าตัวเองกำลังถูกแอบมอง นางอยู่ห่างจากชาย
หนุ่มไม่มากนัก อาศัยความใหญ่โตของลำต้นไปปิดบังเรือนร่าง นางค่อย ๆ
ถอดเสื้อตัวยาวออก เป็นเพราะยามนี้เวลาดีดักสังัดไร้ผู้คน อีกทั้งเพื่อแก้ปัญหา
ให้แก่สาวน้อยร่างสูงระหง นางจึงรวบรวมความกล้ายอมถอดเสื้อผ้าใน
บริเวณพระราชอุทยานซึ่งเป็นเขตหวงห้ามแห่งนี้

"ถอดเสื้อและกางเกงตัวในออกมาให้ข้าด้วย"

สาวร่างสูงระหงซึ่งหลบอยู่หลังต้นไม้ใหญ่อีกต้นร้องตะโกนสั่งมา

"ของข้าออกจะชิ้น ๆ อยู่บ้าง"

"อืม"

โควเออร์ถอดเสื้อและกางเกงตัวในส่งให้แก่หญิงสาวร่างอวบอัดอย่าง
เชื่อฟัง หลังจากนั้นรีบใช้สองมือถอดกางเกงเพื่อปิดบังเรือนร่างที่หลงเหลือเพียง
เอี๊ยบบาง ๆ ตัวเดียว ท่อนขาเปล่าเปลือยขาวผ่องดุจรากบัวของนางหนีบ
เข้าหากันแน่นอย่างไม่สบายใจ ไม่ทราบเพราะเหตุใด นางจึงรู้สึกคล้าย
กับว่ามีสายตาของสุนัขจิ้งจอกคู่หนึ่งกำลังจับจ้องมองมาอย่างไม่วางตา
ทำเอานางสั่นเยะเยือกขนลุกซู่ไปทั้งร่าง

ชายหนุ่มที่ซ่อนกายอยู่ในพุ่มไม้จ้องมองเรือนร่างที่ขาวผุดผ่องปานหิมะ
เนียนละมุนดุจแพรไหมของโควเออร์ด้วยสายตาแวววิบ ความไม่พอใจที่เกิด
ขึ้นก่อนหน้าพลันมลายหายวิบไปจนไร้ร่องรอย

"ไม่ว่าอย่างไร ข้าจะต้องได้รับคัดเลือกในคราวนี้ให้ได้" สาวร่างสูง
ระหงกล่าวอย่างมุ่งมั่นมาดพลางลูบมือขับไล่รอยยับย่นของเสื้อตัวยาวบน

เรือนร่าง

"ข้าก็เช่นกัน ข้าไม่ต้องการกลับไปแต่งให้แก่เจ้าหมียักษ์คำทะเลมันตัวนั้น" สาวน้อยร่างอวบอืดกล่าวพลางรับเสื้อสกปรกชุดนั้นส่งต่อให้แก่โค้วเออร์ "ยังได้ยินว่านอกจากรูปโฉมอัปลักษณ์ มันยังติดจะเสียดสีอีกด้วย ภรรยาสามคนก่อนหน้าคล้ายถูกทุบตีอย่างทรมาณจนตายไปทั้งสิ้น"

โค้วเออร์รับเสื้อผ้าไปใส่อย่างสงบ

"ดูท่าทางเจ้าคงจะตรอมเสียมากกว่า" สาวน้อยร่างอวบปรายตามองประเมินโค้วเออร์ กล่าวอย่างไม่ละอายปากต่อว่า "ถ้าเช่นนั้นรบกวนเจ้าแต่งให้แก่เจ้าหมียักษ์นั้นแทนพวกเราทั้งสองก็แล้วกัน"

ชายหนุ่มที่ซ่อนตัวดูเหตุการณ์อยู่อดขมวดคิ้วไม่ได้ นางจะต้องแต่งให้แก่คนวิกลจริตนั้นจริง ๆ หรือ

"ข้าทราบแล้ว พี่รอง"

โค้วเออร์ตอบอย่างว่าง่าย แต่ไหนแต่ไรมานางไม่เคยมีสิทธิ์ออกเสียงอยู่แล้ว ในคราวนี้ก็เช่นกัน ได้แต่ยอมรับชะตากรรมที่กำลังจะเกิดขึ้น

"เช่นนี้ก็ดีแล้ว" สาวน้อยร่างอวบจูดมือโค้วเออร์เดินไปยังข้างกายสาวร่างสูงระหง "บิดาจะได้ไม่ต้องลำบากล่ามค้นหาคู่ครองให้แก่เจ้า ปีนี้เจ้าอายุสิบห้าแล้ว รีบแต่งล่วงหน้าสักปีสองปีย่อมไม่เสียหาย ชุ่ยซานของตระกูลหลิวแต่งออกตั้งแต่อายุสิบสองแล้ว"

เพ็งจะอายุสิบห้า? ชายหนุ่มมอดเล็กคิ้วสูงมิได้ ไฟแห่งคุณธรรมและความห้าวหาญในกายถูกปลุกเร้าจนลุกโชน แม้ว่าก่อนหน้านี้ขณะที่เขาแอบดูสาวน้อยเปลี่ยนเสื้อผ้าจะไม่มีวี่แววปรารถนาดีใด ๆ ต่อนางเลยก็ตาม แต่ทว่า...

พี่สาวทั้งสองของนางเป็นอะไรไป หวังแต่ยศถาบรรดาศักดิ์และความสุขของตัวเอง ถึงกับผลักไสน้องนุชสุดท้องที่อ่อนวัยแสนจะไร้เดียงสาตกลงสู่ฆวนรอกแทนพวกนาง!

พี่น้องทั้งสามเดินอิงแอบกันมุ่งตรงไปยังประตูชั้นเงินเหมิน

"ข้าขอสิ่งเจ้าไว้ หากมันรังแกเจ้า เจ้าก็อดทนเอาหน่อยแล้วกัน เมื่อถึงจุดที่ทนไม่ไหวจริงๆ ค่อยมาหาข้า คิดว่าถึงตอนนั้นอย่างน้อยข้าก็คงเป็นพระสนมไปแล้ว" สวราชังสูงระหงกล่าวโอ้อ่างไม่ละอาย

"พระสนม? เอะอะ! แล้วไปเถอะ! สำหรับข้าจะต้องได้ตำแหน่งก๊วยเพย* อย่างแน่นอน ถึงตอนนั้นจะขอให้เจ้ามาปรนนิบัติรับใช้ข้า!" สวาน้อยร่างอวบกล่าวประโคมอย่างไม่ต้องการน้อยหน้า

"เฮอะ! เจ้าเข้าใจว่าอยากเป็นก็ได้เป็นกรรมัง เจ้าช่างไม่..."

ชายหนุ่มมองตามร่างทั้งสามที่เดินจากไปไกล ในสมองมีแต่ภาพใบหน้าที่งดงามกระจุกกระจิมของสวาน้อยที่ตนพบเห็นเมื่อสักครู่นี้

"โค้วเออร์"

ผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุดดูเหมือนเขาจะตัดสินใจอะไรได้บางอย่าง พลันดีดกายลุกขึ้นเดินตรงไปยังวังคุณหญิง

รัชสมัยคังซีแห่งราชวงศ์ชิง ปีที่สิบเก้า คืนหนึ่งในช่วงกลางฤดูร้อน ขบวนรถม้าแถวยาวเหยียดกำลังเดินทางมุ่งหน้าเข้าสู่ประตูวังทิศเหนือ นี่คือการคัดเลือกสาวงามเพื่อเข้าถวายตัวของราชวงศ์ชิง หญิงสาวชาวฮั่น ชาวแมนจู และชาวมองโกลที่ยังโสด อายุตั้งแต่สิบสี่ถึงสิบเจ็ดจะต้อง

* ก๊วยเพย ตำแหน่งเสนาขององค์จักรพรรดิ ลำดับศักดิ์สูงกว่าผู้เฒ่า แต่ชั้นต่ำกว่าทวงโฮ่ว เทียบได้กับพระอัครเทวี

ถูกส่งตัวขึ้นรถม้าที่จัดเตรียมไว้เป็นพิเศษเพื่อเข้ามายังเขตพระราชวัง หลังจากถูกคัดเลือกอย่างพิถีพิถันโดยหัวหน้าขันที พวกนางก็จะถูกส่งตัวเข้าไปยังวังหลังเพื่อให้จักรพรรดิ* และพระอัครมเหสี* ทรงร่วมกันทำการคัดเลือกเป็นครั้งสุดท้าย

งอวเอ๋อร์เป็นหลานสาวของงอวฮยั้งเงิน ขุนนางชาวฮั่นยุคบุกเบิกราชวงศ์ที่เปี่ยมไปด้วยผลงานและความดีความชอบ เป็นบุตรสาวคนที่สามของงอวอันเงินซึ่งปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยหัวหน้ากองทหารม้ารักษาการณ์ เนื่องจากมารดาของนางซึ่งเป็นภรรยาคนที่สี่เป็นคนมีจิตใจใฝ่ชอบพิธีกรรม จึงมักถูกกดขี่ข่มเหง ถูกเอารัดเอาเปรียบจากบรรดาภรรยาหลวง ภรรยาคนที่สอง และภรรยาคนที่สามอยู่เสมอ โควเอ๋อร์ที่สืบทอดนิสัยของมารดา มาเต็มเปี่ยมจึงเคยชินกับการถูกสั่งและถูกจัดการโดยพี่น้องชายหญิงต่างมารดา มาโดยตลอด ไม่เคยคิดจะบรีปากโต้เถียง

หลังจากมารดาเสียชีวิตลงเมื่อสองปีที่แล้ว โควเอ๋อร์ยิ่งถูกจิกหัวใช้ราวกับสาวใช้ในบ้านก็ไม่ปาน เมื่อคนในบ้านมากขึ้น ค่าใช้จ่ายก็ย่อมเพิ่มสูงขึ้น ตระกูลงอวจึงรับภาระเลี้ยงดูคนงานและสาวใช้ได้เพียงห้าถึงหกคนเท่านั้น เพราะเหตุนี้ตลอดทั้งวันจึงเห็นโควเอ๋อร์วิ่งไปวิ่งมา งานยุ่งตัวเป็นเกลียว ดูท่าทางแล้วยังคล้ายจะยุ่งกว่าสาวใช้ธรรมดาเสียด้วยซ้ำ ไม่เพียงอึ้งมือทั้งสองข้างจะดำขึ้นเท่านั้น แม้แต่อาหารวันละสามมื้อยังมีเวลากินให้อิ่มเพียงมือเดียว รอจนตึกตื่นก่อนกิน ผู้คนหลับนอนกันหมดแล้ว นางจึงมีเวลาเข้าไปยังห้องครัวตักข้าวและกับที่เย็นชืดใส่ท้องที่ว่างให้เต็ม

แม้จะถูกกระทำเช่นนี้ แต่นางก็ไม่เคยบรีปากบ่น ได้แต่ก้มหน้าก้ม

* องค์เต่ หรือ ทวงตี้

** องค์เฮา หรือ ทวงไฮว ลำดับศักดิ์สูงกว่ามเหสีชั้นอื่น

ดาปฏิบัติอย่างเงียบ ๆ เนื่องจากมารดาเคยสอนนางไว้ว่า 'อยู่บ้านให้เชื่อฟังบิดา' หากบิดาแล้งน้ำใจต่อนาง นางก็ได้แต่ก้มหน้ายอมรับชะตากรรมของตัวเอง

แต่กระนั้นยังไม่เพียงพอ ดงอันเงินผู้เป็นบิดา เพื่อหาทางผูกสัมพันธ์กับขุนนางผู้บังคับบัญชาของตน ถึงกับคิดส่งบุตรสาวที่สวยงามปานบุปผาใส่พานถวายแก่ผู้บัญชาการทหารเขตนครหลวงปาเอ๋อญู เจ้าปาเอ๋อญูคนนี้นั้นชื่อว่าเป็นคนจิตใจวิปริตผิดปกติ คนอื่น ๆ ต่างพากันหลบเลี่ยงออกห่าง มีเพียงดงอันเงินเท่านั้นที่พยายามจะเข้าหา ประจบสอพลอ สองมือประคองบุตรสาวของตนส่งให้ เฉากเช่นกับนำบุปผางามไปปักบนมุลควายก็ไม่ปาน

นี่คือหนึ่งในเหตุผลที่ดงอวีเออร์และดงเวียเออร์รีบร้อนให้ตนเองได้รับคัดเลือกเข้าวัง แน่แน่นอนว่าด้วยความงามสะกดตาของพวกนาง การเข้าวังนั้นมิใช่เรื่องยาก พวกนางล้วนดีดลูกคิดรางแก้วไว้แล้ว ต่อให้ได้เพียงตำแหน่งนางกำนัลในวังก็ยิ่งดี เพราะพวกนางมั่นใจว่าขอเพียงได้รับคัดเลือกเข้าวัง ย่อมมีหนทางไขว่คว้าหาโอกาสได้เข้าขยับฐานะอย่างแน่นอน

สำหรับดงโค่วเออร์ที่รูปโฉมไม่งดงามสะกดตาเท่าพี่สาวทั้งสองย่อมเป็นเพียงตัวประกอบเท่านั้น แม้แต่เจ้าตัวยังคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าว่าในที่สุดนางก็จะต้องตกเป็นเหยื่อสังเวทแทนพี่สาวทั้งสองอย่างแน่นอน

'อยู่บ้านเชื่อฟังบิดา ออกเรือนเชื่อฟังสามี'

นี่คือสิ่งที่มารดานางสอนไว้ ดังนั้นบิดาต้องการให้นางแต่ง นางก็ต้องแต่ง หากสามีต้องการให้นางตาย นางย่อมไม่อาจหลบเลี่ยง ที่มารดาพร่ำสอนก็คือความหมายนี้กระมัง โค่วเออร์มักจะนอนถามตัวเองอยู่เช่นนี้ทุกคืน

สาวน้อยทั้งสามรีบเดินกลับไปเข้าแถวเพื่อรอการคัดเลือก รอจนเกือบเที่ยงคืนจึงถึงรอบของงคไควเออร์ แน่ขนว่างคอวีเออร์และงคเวียเออร์ล้วนถูกคัดเลือกเข้ารอบไปแล้ว ตอนนี้กำลังรอคอยอยู่ที่ด้านนอกวงคูนหนึ่งเพื่อเข้าเฝ้า

ไควเออร์ที่ถักผมเปียธรรมดาสองเส้น เสื้อผ้าเปราะโคลนมอมแมมไปทั้งตัวยื่นมือออกเพื่อรับป้ายชื่อ แต่ขันทีกกงผู้ซึ่งกำลังยื่นป้ายให้กลับขงักมือค้างอยู่กลางอากาศ ไควเออร์ลอบเหลือบตาขึ้นมองอย่างประหลาดใจ เห็นขันทีน้อยคนหนึ่งกำลังกระซิบที่ข้างหูขันทีกกงคนนั้น

"เจ้ามั่นใจหรือว่าเป็นนาง"

ขันทีกกงกวาดสายตาดูขึ้นลงและจากซ้ายไปขวากลับไปกลับมาหลายครั้ง พยายามประเมินดูไควเออร์ที่ยืนอยู่ตรงหน้า นางหน้าตาไม่เลว แต่น่าเสียดายที่ไม่รู้จักประดับประดาตกแต่งรูปโฉม อาจเป็นเพราะนางไม่ได้คาดหวังที่จะได้รับการคัดเลือกกระมัง กอปรกับเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่ช่างเลอะเทอะเปราะเปื้อน ทำให้ผู้คนไม่คิดแม้แต่จะเหลือบตามองเป็นครั้งที่สอง

"ไม่ผิดแน่ นางเรียกว่าไควเออร์ ปีนีอายุสิบห้า" ขันทีน้อยตอบอย่างมั่นใจ

ขันทีกกงตรวจดูป้ายในมืออย่างละเอียดอีกครั้ง กล่าวว่า

"งคไควเออร์ บุตรสาวคนที่สามของผู้ช่วยหัวหน้ากองทหารม้ารักษาการณ์งอินเจิน อายุสิบห้าปี"

ไม่ผิด เป็นนางจริง ๆ

ดังนั้นไควเออร์จึงได้ปรอเข้าเฝ้าที่ด้านนอกวงคูนหนึ่งอย่างพลิกความคาดหมาย